

stort Spørgsmaal, og det er ganske sikkert, at mangt et Hjem er blevet ruineret ved, at en Mand er gaaet i Kautionsforpligtelse. Selv om det er sket i god Tro og i den Tanke, at det kunde der aldrig blive noget Ansvar ved, kan der alligevel, idet Tiderne jo er omskiftelige, være blevet et betydeligt Ansvar forbundet med en saadan Kautionsforpligtelse, og Kautionsforpligtelsen er mange Gange kommet overraskende over Hustruen, fordi hun har været ganske uvidende om, at Manden har overtaget en saadan. Nu ser jeg, at der i de Paragraffer, som omhandler Gifteret og Gifteej, er Tale om, at enhver af de to Parter delvis kan raade over det, som svarer til deres Del af Gifteretten og Gifteejet, men jeg er ikke ganske klar over, hvor langt det rækker. Jeg vilde være tilbøjelig til at tro, at det var heldigt, om det var saaledes, naar en Mand skal indgaa en Kautionsforpligtelse i alt Fald af en betydeligere Art, eller naar han skal stifte et Laan af en betydeligere Art, at Hustruens Stemme da skulde være med i Laget. Det kan være, at det vil komme i Praksis, jeg kunde tænke mig, at Pengeinstitutterne, hvorigennem saadanne Forhold ordnes, i Tidens Løb vil sikre sig, saa godt de kan, ogsaa derigennem, at de lader Ytringer falde til Manden om, at hans Hustru vel ved, at hun er medansvarlig for en saadan Forpligtelse som den, han der indgaaer. Jeg tror heller ikke, at det vilde have været helt ueffent, om det f. Eks. i disse Krigsmaal havde været saaledes, at det, naar der drog Agenter ud for at trawle Landet i den Hensigt at faa Mændene til at deltage i en eller anden Spekulation ved, at det blev paavist, hvor uhyre Fortjeneste der kunde være knyttet til en saadan øjeblikkelig Spekulation, havde været nødvendigt for Manden at have sin Hustru med for at kunne indlade sig i en saadan øjeblikkelig Spekulation, som jo ofte er af en saadan Natur, at Risikoen andrager langt mere end det, som de begge raader over. Det vilde naturligvis gøre Sagen vanskeligere for saadanne rejsende Agenter, men jeg tror, der vilde ligge en Sikkerhed for Hjemmene, deri, at der skulde to til at tage en saadan Beslutning. Jeg er, som sagt, ikke ganske klar over, hvor langt de anvendte Udtryk rækker, men naar jeg drager dette frem, er det, fordi jeg ønsker at faa taget med ind under Overvejelserne, i hvor stort Omfang der skal en fælles Beslutning til for at binde et Hjem.

Jeg maa ligeledes udtale min Glæde

over, at Lovforslaget har en Paragraf som § 54, om hvilken Justitsministeren jo ogsaa udtrykte sig saaledes, at det var Kærnepunktet i Lovforslaget. Den gaar ud paa, at Forældremyndigheden over de fælles Børn tilkommer Ægtefællerne i Forening. Dette Spørgsmaal har glædeligvis de fleste Steder ikke voldt mange Vanskeligheder, men Loven skrives heller ikke for de gode Ægteskaber, de finder uden Loven ud af, hvorledes de vil have deres indre Forhold ordnet. Jeg glæder mig over, at det kan blive slaaet fast ved Lov, at Hustruen har en Ret sammen med Manden over Børnene, baade medens de er i Hjemmet, og naar der skal tages Bestemmelse om, at de skal ud af Hjemmet, naturligvis indtil de opnaar Myndighedsalderen. Jeg kan godt se, at det kan komme til at volde en Del Vanskeligheder. Dette Spørgsmaal er blevet stærkt drøftet, dog mere i Pressen end paa Møder, tror jeg, og der er dem, der ser meget sort paa, hvilke Følger der kan komme deraf. Jeg tror aldrig, der kan komme daarlige Følger af at øve Ret, og Hustruen har en Ret til sit Barn, som hun har født med Smerte, og som hun maa tage sig af i dets første Leveaar i langt højere Grad end Manden; naar hun ellers er en virkelig Moder for Børnene, kommer hun gerne til at staa dem nærmere end Manden, og det forekommer mig derfor at være Uret, at hun skal være udelukket, naar der skal tages en Bestemmelse, der er afgørende for Barnet. Derfor hilser jeg denne fælles Forældremyndighed med Glæde. Men Spørgsmaalet er altsaa: Hvis en Fader og Moder er uenige om, hvorvidt deres Børns Opdragelse skal ske hjemme eller ude, eller hvorom det nu kan være, hvordan kan den Sag saa ordnes? Hvordan kan man komme til en fælles Beslutning? Thi saa længe de kan komme til en fælles Beslutning om den Sag, er der ingen Vanskeligheder. Her har altsaa Lovforslaget den Bestemmelse, at saa skal en Trediemand træde til — og denne Trediemand er Overøvrigheden — og tage Beslutningen. Den Bestemmelse holder jeg ikke af; det er altid vanskeligt at gaa mellem Bark og Træ, og det er vanskeligt for Trediemand at være Opmand for Uenighed indenfor et Hjem om Børnenes Opdragelse. Jeg har derfor spurgt mig selv: Hvilken Ulykke vil der nu egentlig ske, hvis der, naar de to var uenige, ingen Beslutning blev taget? Thi det er jo den anden Mulighed, der kan komme til at foreligge. Nu hørte jeg nok, den højtærede Minister sagde, at naar